

LISTA KATYŃSKA ZIEMI OSTROWSKIEJ

OPRACOWAŁ
ANDRZEJ
MIERZWIŃSKI

Dzień Pamięci
Ofiar Zbrodni
Katyńskiej

Muzeum
Dom Rodziny
Pileckich

Szanowni Państwo,

17 września 1939 r., po sowieckiej agresji na Polskę, w obozach znalazło się około 250 tys. polskich jeńców wojennych. 5 marca 1940 r. na najwyższym szczeblu władz ZSRS zapadła decyzja o wymordowaniu osób przetrzymywanych w Kozielsku, Starobielsku i Ostaszkowie oraz Polaków znajdujących się w więzieniach NKWD na obszarze przedwojennych wschodnich województw Rzeczypospolitej. Ofiarą tej zbrodniczej decyzji padło ponad 20 tys. polskich obywateli: oficerów, podoficerów, funkcjonariuszy Policji Państwowej, Korpusu Ochrony Pogranicza, Straży Granicznej i Służby Więziennej, a także szeregowych Wojska Polskiego, częściowo należących do rezerwy (naukowców, lekarzy, inżynierów, prawników, nauczycieli i urzędników państwowych). Zamordowano ich w ścisłej tajemnicy, strzałem w tył głowy. Pogrzebano w masowych grobach. Wśród nich były również osoby związane z ziemią ostrowską.

Z okazji 85. rocznicy tych wydarzeń postanowiliśmy upamiętnić w mauzoleum „Córkom i Synom Ziemi Ostrowskiej” kolejnych dwanaście ofiar zbrodni katyńskiej (z łącznej liczby ponad stu dwudziestu): żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza (formacji utworzonej w 1924 r.) oraz absolwentów i wychowanków ostrowskiego gimnazjum. Zapraszamy do zapoznania się z ich sylwetkami.

Ostrowskie mauzoleum jest miejscem szczególnym, gdyż pierwsza uroczystość upamiętnienia ofiar zbrodni katyńskiej odbyła się tutaj już 35 lat temu, wiosną 1990 r., z inicjatywy Komitetu Obywatelskiego, przy współudziale parafii Wniebowzięcia NMP i garnizonu w Komorowie. Ostrów Mazowiecka była jednym z pierwszych miast, w którym po transformacji ustrojowej w 1989 r. rozpoczęto organizowanie uroczystych obchodów rocznicy zbrodni katyńskiej.

W kolejnych latach w ścianę mauzoleum zostały wmurowane urny z ziemią: z Katynia, Miednoje, Charkowa i Bykowni, zebraną i przywiezioną przez Andrzeja Mierzwińskiego. To również pan Andrzej do dziś inicjuje upamiętnienia kolejnych osób i dba o ocalenie ich pamięci. Dziękujemy!

ppor. rez.
Aleksander MAŁKIŃSKI

Urodził się 20 lutego 1912 r. w Broku, gdzie skończył szkołę podstawową. Był absolwentem Państwowego Seminarium Nauczycielskiego Męskiego im. Marszałka Józefa Piłsudskiego w Łomży. Stawał do poboru do szkoły lotniczej, ale go nie przyjęto, gdyż okazało się, że jest daltonistą. Służbę wojskową odbył więc w 71. Pułku Piechoty w Zambrowie. Tam w 1936 r. ukończył także dywizyjny (18. DP) kurs podchorążych rezerwy piechoty.

Rok później odbył ćwiczenia rezerwy w macierzystym pułku jako dowódca plutonu CKM i otrzymał awans na podporucznika. Podjął pracę nauczyciela, a wkrótce kierownika w szkole powszechnej w Czuczewiczach koło Łunińca na Polesiu. 25 grudnia 1938 r. zawarł związek małżeński z brokowaną Ireną Balówną. Z relacji rodziny wynika, że stanowili bardzo udane, kochające się i szczęśliwe małżeństwo. W tym samym roku Małkiński został przydzielony do baonu KOP „Ludwikowo” na Polesiu. W lipcu 1939 r. przyjechał z żoną do Broku, gdzie spędzili jedyny i zarazem ostatni wspólny małżeński urlop.

Wkrótce został zmobilizowany i 10 sierpnia stanął w Ludwikowie. Tam wcielono go do III batalionu 96. pp rez., z którym wyruszył na wojnę w ramach 38. DP rez. Walczył m.in. w okolicach Przemyśla, Gródka Jagiellońskiego i Lwowa. W nieznanych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej. Początkowo przebywał w obozie przejściowym w Wołoczyskach, skąd w październiku przez zwolnionego z niewoli polskiego żołnierza przestał żonie wiadomość, że brał udział w obronie Lwowa i tam został pochwycony przez Sowieców*. Kolejną wiadomość małżonka otrzymała w styczniu 1940 r. ze Starobielska: „Kochana Irenko. Jestem w obozie w Starobielsku. Pozostań przy matce. Ona żyje**. Niedługo mają nas zwolnić. Całuję. Olek”. Była to jedyna wiadomość, jaka dotarła

* Lista Starobielska NKWD, nr 2184.

** Należy sądzić, że miał na myśli Polskę, tak to w każdym razie odebrała rodzina.

do rodziny ppor. Małkińskiego. Potem wszelki ślad po nim się urwał. Irena jednak czekała i kurczowo trzymała się nadziei, że mąż żyje. Nawet po ujawnieniu przez Niemców prawdy o Katyniu wciąż czekała i wierzyła, że mąż wróci. Jeszcze przez całe lata po wojnie matka i żona poszukiwały Małkińskiego przez Czerwony Krzyż, łudząc się, że żyje. Dla Ireny była to kolejna tragedia w jej życiu – na początku niemieckiej okupacji w zagadkowych okolicznościach zginęła jej matka, a wiosną 1942 r. jej ukochany brat Eugeniusz – lotnik w 305. Dywizjonie Bombowym w Wielkiej Brytanii. Z czasem i ta odrobina nadziei wciąż malała, aż w końcu i całkiem zgasła. Dopiero wtedy, około 1950 r., kobieta wyszła po wtórnie za mąż. Sześćdziesiąt lat później z inicjatywy jej syna z drugiego małżeństwa, Wojciecha Najmoły, 5 maja 2010 r. przy szkole podstawowej w Broku został posadzony poświęcony mu Dąb Pamięci.

Fot. zbiory Andrzeja Mierzwińskiego

Ppor. Aleksander Małkiński z żoną Ireną.

Fot. archiwum rodzinne, zbiory Andrzeja Mierzwilskiego

plut. KOP Stanisław DĄBKOWSKI

Urodził się 20 stycznia 1906 r. w Skłodach-Stachach (pow. ostrowski) w rodzinie drobnoszlacheckiej* Konstantego i Antoniny z Wojtkowskich.

Po ukończeniu szkoły i odbyciu zasadniczej służby wojskowej Stanisław pozostał w wojsku jako zawodowy żołnierz. Skierowany został do KOP na północno-wschodnich kresach Rzeczypospolitej. W połowie lat trzydziestych poznał w Wilnie swoją przyszłą żonę Magdalenę. Wkrótce wzięli ślub, a po roku przyszedł na świat ich syn Janusz.

We wrześniu 1939 r. plut. Dąbkowski pełnił służbę graniczną w kompanii „Dołhinów” batalionu KOP „Budstów”. W nieznanych bliżej okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej i został osadzony w obozie w Ostaszkowie. Przez długi czas sądzono, że został rozstrzelany przez Sowietów pod Brasławiem już 19 września, zaraz po wzięciu do niewoli. Taką wersję wydarzeń przekazał rodzinie zwolniony z sowieckiej niewoli podwładny Dąbkowskiego, również żołnierz KOP – Walerian Zawistowski z sąsiedniej wioski Skłody-Piotrowice, który miał być jakoby naocznym świadkiem rozstrzelania. W rzeczywistości plut. Stanisław Dąbkowski został zamordowany w Kalininie (Twerze) w kwietniu 1940 r.**

* Według zapisu z wyciągu z ksiąg ludności w Zaręczach Kościelnych wystawionego 24 marca 1922 r.

** Lista wywozowa do Kalinina nr 050/3 z kwietnia 1940 r., poz. 81, nr sprawy 5038/72. Na liście pod nagłówkiem znajduje się ręczny dopisek: „Предписание лагерю отправлено 27/IV г. – Polecenie dla obozu wysłano 27/IV 40 r.”

Fot. archiwum rodzinne, zbiory Andrzeja Mierzwilskiego

por. Czesław Kazimierz DŁUSKI

Urodził się 9 października 1908 r. w Świerżach-Kończanach (pow. ostrowski), syn Franciszka i Anny z Pętkowskich. Od 1933 r. służył w 67. pp, a 25 listopada 1937 r. został przeniesiony do batalionu KOP „Ludwikowo”, gdzie w 1939 r. pełnił m.in. funkcję dowódcy plutonu w kompanii odwodowej. Awansowany do stopnia porucznika ze starszeństwem od 1 stycznia 1936 r.

W Wojnie Obronnej walczył prawdopodobnie w szeregach 38. DP rez. lub w Brygadzie KOP „Polesie”. Po 17 września w nieznanych okolicznościach dostał się do sowieckiej niewoli i został osadzony w obozie w Starobielsku*. Zamordowany w 1940 r. w Charkowie. Spoczywa na Cmentarzu Wojennym w Charkowie-Piatichatkach. 17 czerwca 2010 r. przy gimnazjum w Żarębach Kościelnych został posadzony Dąb Pamięci poświęcony por. Czesławowi Dłuskiemu.

* Lista Starobielska NKWD, nr 1044.

Fot. Muzeum Katyńskie i zbiorzy Andrzeja Mierzwińskiego

post. PP **Franciszek MURAWSKI**

Urodził się 13 listopada 1896 r. w Nurze, syn Bronisława i Bolesławy z Banaszuków. Od 28 czerwca 1923 r. posterunkowy w I komisarzacie IV okręgu Komendy Wojewódzkiej PP w Lublinie (nr służb. 495), skąd oddelegowano go do KOP w Stołpcach (woj. nowogródzkie), a następnie na posterunek Policji Granicznej KOP (nr służb. 2230) w strażnicy Ostrów Dobry w gminie Kisorycze (pow. Sarny, woj. wołyńskie). Od 1937 r. ponownie pełnił służbę w PP w Lublinie, w 1939 r. zaś na stacji kolejowej w Lublinie. 19 lutego 1930 r. zawarł małżeństwo

z Leokadią Tryniszewską z Nura, z którą miał dwie córki. Przed 17 września 1939 r. mieszkał i służył w PP w Chełmie Lubelskim.

Po 17 września dostał się do niewoli sowieckiej i został osadzony w obozie w Ostaszkowie. 16 kwietnia 1940 r.* przewieziony koleją do siedziby NKWD w Kalininie (Twerze), gdzie został zamordowany. Przy szkole podstawowej w Nurze zasadzono Dąb Pamięci upamiętniający Franciszka Murawskiego.

* Lista wywozowa do Kalinina nr 033/2, s. 204, poz. 79, nr sprawy 739.

Fot. zbiory Andrzeja Mierzwińskiego

por. Antoni KORNACKI

Urodził się 8 sierpnia 1906 r. w Komorowie, syn Antoniego i Wiktorii z Gałązków. W 1927 r. ukończył gimnazjum ostrowskie i Szkołę Podchorążych Piechoty w Komorowie (promocja z 1930 r.). Skierowany do 42. pp. 1 stycznia 1933 r., po odbyciu kursu doskonalącego w Centrum Wyszkolenia Piechoty w Rembertowie, otrzymał awans na porucznika oraz został dowódcą 2. kompanii CKM.

We wrześniu 1939 r. 42. pp walczył pod Ostrołęką, Nowogrodem i Andrzejewem. Część żołnierzy, która przebiła się z andrzejewskiego kotła, wzięła udział w walkach pod Kockiem. Po zakończeniu walk dostał się do niewoli sowieckiej i był więziony w obozie w Starobielsku*. Zamordowany w kwietniu 1940 r. w Charkowie. Spoczywa na Cmentarzu Wojennym w Charkowie-Piatichatkach.

19 maja 2010 r. przy szkole podstawowej w Pałapusie zasadzono poświęcony mu Dąb Pamięci.

* Lista Starobielska NKWD, nr 1331.

ppor. rez. Czesław KOWALIK

Urodził się 26 lutego 1912 r. w Babiance (pow. włodawski), syn Grzegorza i Karoliny z Pawłowskich. Po ukończeniu gimnazjum w Ostrowi (matura 1931) odbył w latach 1931–1932 przeszkolenie wojskowe w Szkole Podchorążych Rezerwy Łączności w Zegrzu, a następnie ćwiczenia rezerwy w kompanii telegraficznej w 9. DP w Siedlcach, po których otrzymał pozytywne opinie przełożonych i został mianowany podporucznikiem rezerwy ze starszeństwem 1 stycznia 1934 r. Studiował chemię nieorganiczną na Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie w roku akademickim

1936/1937 uzyskał dyplom magisterski. Powołany do służby czynnej na stanowisko dowódcy plutonu w kompanii chemicznej w Wojskowej Szkole Obrony Przeciwgazowej w Trauguttowie koło Brześcia.

1 września 1939 r. przeniesiony do Wojskowego Instytutu Przeciwgazowego w Warszawie. Wyruszając na wojnę, pozostawił w domu żonę Marię z Baranów oraz dwoje małych dzieci. 17 września podczas ewakuacji personelu Instytutu w kierunku Rumunii dostał się pod Tarnopolem do sowieckiej niewoli. Pierwszą ustną wiadomość o jego losie przyniósł rodzinie w październiku polski żołnierz zbiegły z jenieckiego transportu. Drugą był list z obozu w Kozielsku, napisany 24 listopada, który żona otrzymała 31 grudnia. Potem nastąpiła długa cisza*. Dopiero w 1943 r. rodzina odnalazła jego nazwisko w zamieszczonym w okupacyjnej gadzinówce „Głos Lubelski” wykazie polskich oficerów ekshumowanych z katyńskich dołów śmierci.

Podczas ekshumacji wiosną 1943 r. ppor. Czesław Kowalik został zidentyfikowany pod nr 690, a następnie złożony do pierwszej bratniej mogiły.

* Lista wywozowa do Smoleńska nr 025/2 z 9 kwietnia 1940 r., poz. 9, nr sprawy 2176.

Fot. Muzeum Katyńskie

por. Piotr ŁUPIŃSKI

Urodził się 24 maja 1907 r. w Grzybowskich (pow. ostrowski), syn Jana i Franciszki z domu Ugniewskiej (Łupińscy byli właścicielami folwarku i młyna Grzybowskie). W 1929 r. ukończył ostrowskie gimnazjum*, a następnie Szkołę Podchorążych Piechoty w Komorowie. Służył m.in. jako dowódca 3 kompanii w 24. pp, stacjonującym w Łucku na Wołyniu. We wrześniu jego macierzysty pułk walczył w składzie 27. DP na Pomorzu, gdzie dywizja została całkowicie rozbita. Jednak por. Łupiński został wcześniej skierowany do Ośrodka Zapasowego

27. DP we Włodzimierzu Wołyńskim. Zadaniem Ośrodka było formowanie oddziałów rezerwowych oraz uzupełnianie strat bojowych jednostek macierzystych dywizji. Ze zgrupowanych tam oddziałów sformowana została Grupa „Włodzimierz”, która w dniach 14–15 września walczyła z niemiecką 4. Dywizją Lekką, m.in. na linii Bugu i w obronie Włodzimierza. Podczas walk por. Łupiński dowodził kompanią CKM w batalionie marszowym 24 pp. Po 17 września grupę rozwiązano, a żołnierze mieszkający na terenach leżących na wschód od Bugu zostali zwolnieni do domu. Pozostali mieli przebijać się na Węgry. Trzy bataliony przeszły w tym celu na zachodni brzeg Bugu, ale z powodu niesnasek wśród przełożonych na rozkaz dowódcy OK II gen. Mieczysława Smorawińskiego 19 września zostały zawrócone do Włodzimierza, gdzie złożyły broń przed Sowietami. Do niewoli dostał się także gen. Smorawiński**.

Łupińskiego osadzono początkowo w obozie w Równem, następnie w Szepietówce, a docelowo w Starobielsku***. Został zamordowany wiosną 1940 r. w Charkowie i spoczywa na Cmentarzu Wojennym w Charkowie-Piatichatkach. 29 kwietnia 2010 r. przy Szkole Podstawowej im. Kornela Makuszyńskiego w Ugniewie zasadzono poświęcony mu Dąb Pamięci.

* Razem z nim zdali maturę Maciej Tadeusz Szulakowski, zamordowany w 1940 r. w Katyniu, oraz Halina Teodora Rubinkowska, późniejsza wieloletnia legendarna nauczycielka historii w ostrowskim Liceum Ogólnokształcącym.

** Zamordowany w Katyniu.

***Lista Starobielska NKWD, nr 2010.

ppor. rez. Stanisław SIENICKI

Urodził się 4 października 1904 r. w Piętkach-Gręzkach (pow. wysokomazowiecki), syn Feliksa i Karoliny z Piętków. Absolwent ostrowskiego gimnazjum (matura 1925). Żona z Marią Lubowidzką.

W sierpniu 1939 r. zmobilizowany do garnizonu w Białej Podlaskiej. Pod koniec września dostał się do sowieckiej niewoli i został osadzony początkowo w obozie w Szepietówce, a następnie w Starobielsku*. Ostatnią wiadomość ze starobielskiego obozu żona otrzymała w marcu 1940 r. Próbowała wysłać mu paczkę z żywnością

i ubraniami, ale jej nie przyjęto, a co gorsza – zaczęła być prześladowana jako małżonka polskiego oficera i aż do chwili wkroczenia wojsk niemieckich, do 22 czerwca 1941 r., musiała się ukrywać przed wywózką na Syberię. Ppor. Sienicki został zamordowany w Charkowie wiosną 1940 r., spoczywa na Cmentarzu Wojennym w Charkowie-Piatichatkach.

* Lista Starobielska NKWD, nr 3003.

Fot. Muzeum Katyńskie

ppor. rez. piech. Maciej Tadeusz SZULAKOWSKI

Urodził się 30 sierpnia 1907 r. w Szejnie (Rosja), syn Kazimierza (zesłańca politycznego) i Natalii z Paczoskich. Po odzyskaniu niepodległości wrócił wraz z matką i rodziną do kraju.

W latach 1924–1929 uczęszczał do ostrowskiego gimnazjum (matura 1929), potem studiował filologię polską na Uniwersytecie Warszawskim. Po studiach zamieszkał w Warszawie przy ul. Cieszkowskiego 3, pracował jako dziennikarz, prowadził działalności kulturalno-literackie w warszawskich dziennikach. W 1930 r. ukończył Szkołę Podchorążych Rezerwy Piechoty w Żambrowie. W Żambrowie odbył w 1932 r. ćwiczenia w dowodzeniu plutonem piechoty, kończąc je z wynikiem bardzo dobrym oraz z pozytywną opinią przełożonych w stopniu sierżanta podchorążego: „Dość energiczny, duże poczucie humoru. Koleżeński. Wytrzymały. Fachowo dobrze wyszkolony. W ramach dowodzenia plutonem wywiązuje się dobrze. Krótko i zwięźle rozkazuje, sytuacje ocenia bardzo trafnie i nadaje się na dowódcę plutonu”. Wkrótce otrzymał awans na podporucznika rezerwy ze starszeństwem z 1 stycznia 1933 r. W latach 1934 i 1936 odbył ćwiczenia rezerwy w 71. pp jako dowódca plutonu, a w 1938 r. jako adiutant batalionu.

Zmobilizowany w dniach 24–26 sierpnia 1939 r., podczas walk wrześniowych został ranny i przebywał w szpitalu wojskowym w Równem, gdzie dostał się do sowieckiej niewoli. Jeniec obozu w Kozielsku. Na przełomie 1939 i 1940 r. wysłał z obozu jeden list do rodziny w Warszawie. Odpowiedź od żony oraz matki została odnaleziona przy jego zwłokach podczas ekshumacji wiosną 1943 r., co pozwoliło na identyfikację. Zamordowany w Katyniu*. Zidentyfikowany i zewidencjonowany podczas ekshumacji pod nr 3861, a następnie przeniesiony do bratniej mogiły szóstej.

* Lista wywozowa do Smoleńska nr 052/4 z 27 kwietnia 1940 r., poz. 8, nr sprawy 2386.

ppor. rez. Marian Bronisław SZULBORSKI

Urodził się 25 marca 1908 r. w Pszczonowie (pow. łowicki), syn Antoniego i Heleny z Sowińskich. W maju 1926 r. ukończył ostrowskie gimnazjum, a następnie z wynikiem dobrym Szkołę Podchorążych Rezerwy Piechoty w Komorowie (27 lipca 1930 r.). W 1932 r. (między 13 czerwca a 23 lipca) odbył ćwiczenia rezerwy w macierzystym 71. pp w zakresie dowodzenia plutonem piechoty, po których został awansowany na kaprała podchorążego rezerwy, a dowódca plutu płk dypl. Seweryn Łańcucki

wydał o nim opinię: „Wykonawca pilny, dobry, dużo silnej woli. Fizycznie dobrze rozwinięty. Postępy w nauce i wyszkoleniu dobre. Jako żołnierz b. dobry. Zachowanie się na służbie i poza służbą b. dobre. Nadaje się pod każdym względem na ppor. rez. i d-cę plutonu”. Wkrótce został awansowany na podporucznika rezerwy ze starszeństwem z 1 stycznia 1933 r. W latach 1935 i 1937 odbył w macierzystym pułku kolejne ćwiczenia rezerwy jako dowódca plutonu, po których jego przełożeni zwrócili uwagę na „duże zainteresowanie się służbą wojskową i na b. dobre dowodzenie plutonem”.

Do wybuchu wojny mieszkał w Ostrowi przy ul. Warszawskiej 28. W sierpniu 1939 r. zmobilizowany do 114. pp rez. w sformowanej w Komorowie 41. DP rez., z którą przemierzył cały szlak bojowy od Różana aż na Lubelszczyznę. Po walkach w rejonie Suchowola–Adamów–Górecko dostał się do sowieckiej niewoli i został osadzony w obozie w Kozielsku, a następnie zamordowany w Katyniu*. Podczas ekshumacji wiosną 1943 r. zidentyfikowany pod nr 1279.

* Lista wywozowa do Smoleńska nr 035/1 z 16 kwietnia 1940 r., poz. 62., nr sprawy 410.

ppor. rez. Józef SZWANTNER

Urodził się 15 lutego 1907 r. w Warszawie, syn Wincentego i Kornelii z Modzelewskich. W połowie lat dwudziestych był uczniem ostrowskiego gimnazjum.

W latach 1927–1932 studiował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Jeszcze podczas studiów (od 16 sierpnia 1930 r. do 27 czerwca 1931 r.) ukończył z wynikiem dobrym Szkołę Podchorążych Rezerwy Piechoty w Zambrowie, gdzie uzyskał stopień kaprała podchorążego rezerwy. W roku następnym (od 1 sierpnia do 15 września) odbył w 23. pp we Włodzimierzu Wołyńskim ćwiczenia w zakresie do-

wodzenia plutonem, które zakończył z wynikiem bardzo dobrym i z awansem na stopień sierżanta podchorążego rezerwy. Mianowany podporucznikiem rezerwy ze starszeństwem 1 stycznia 1933 r., otrzymał przydział do 50. pp Strzelców Kresowych im. Francesca Nullo w Kowlu. W macierzystym pułku odbył kolejne ćwiczenia (1935, 1936, 1938) z wynikiem bardzo dobrym, w zakresie dowodzenia plutonem strzeleckim.

Najprawdopodobniej zmobilizowany 14–16 sierpnia 1939 r., wziął udział w Wojnie Obronnej. W nieznanych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej i został osadzony w obozie w Kozielsku. Zamordowany w kwietniu 1940 r. w Katyniu*. Podczas ekshumacji wiosną 1943 r. zidentyfikowany pod nr 2937 i złożony w czwartej bratniej mogile.

* Lista wywozowa nr 032/2 z 14 kwietnia 1940 r..

ppor. rez. Jan ZAKRZEWSKI

Urodził się 8 stycznia 1904 r. w Bogutach (pow. ostrowski), syn Walentego i Heleny z Pawlaków. Jako szesnastoletni ochotnik walczył w wojnie polsko-bolszewickiej w szeregach 15. pp. W 1926 r. ukończył gimnazjum ostrowskie, rok później ożenił się z Władysławą Uszyńską, z którą miał troje dzieci.

Ukończył Seminarium Nauczycielskie w Łomży. Pracował później jako kierownik szkół w powiecie ostrowskim w Białym-błocie, Udrzynie i Kalinowie. Był ofiarnym działaczem społecznym, a także doskonałym organizatorem, m.in. stworzył i prowadził oddział Związku Strzeleckiego, koło teatralne i bibliotekę. W 1930 r. ukończył kurs w Szkole Podchorążych Rezerwy Piechoty w Zambrowie i 1 września 1932 r. został mianowany podporucznikiem rezerwy z przydziałem do 71. pp.

Zmobilizowany w sierpniu 1939 r., walczył m.in. pod Kobryniem, gdzie dostał się do sowieckiej niewoli. Więziony od 25 września do 11 października w Brześciu nad Bugiem, a następnie w obozie w Starobielsku*. Zamordowany wiosną 1940 r. w Charkowie-Piatichatkach. Żona wraz z trojgiem dzieci została zesłana 13 kwietnia 1940 r. do północnego Kazachstanu, skąd po sześciu latach wszyscy wrócili do kraju.

Zmobilizowany w sierpniu 1939 r., walczył m.in. pod Kobryniem, gdzie dostał się do sowieckiej niewoli. Więziony od 25 września do 11 października w Brześciu nad Bugiem, a następnie w obozie w Starobielsku*. Zamordowany wiosną 1940 r. w Charkowie-Piatichatkach. Żona wraz z trojgiem dzieci została zesłana 13 kwietnia 1940 r. do północnego Kazachstanu, skąd po sześciu latach wszyscy wrócili do kraju.

18 kwietnia 2008 r. przy Szkole Podstawowej im. Zesańców Syberyjskich w Kalinowie zasadzono Dąb Pamięci poświęcony ppor. rez. Janowi Zakrzewskiemu – był to pierwszy Dąb Katyński w powiecie ostrowskim.

* Lista Starobielska NKWD, nr 1208.

Patronat honorowy obchodów
85. rocznicy Zbrodni Katyńskiej

**Muzeum
Dom Rodziny
Pileckich**

ul. Warszawska 4
07-300 Ostrów Mazowiecka
muzeumpileckich.pl

Muzeum – Dom Rodziny Pileckich
jest współprowadzone przez
Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego
oraz Miasto Ostrów Mazowiecka

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

MIASTO
OSTRÓW
MAZOWIECKA